

Đại lãn

Tôi có anh bạn mắc bệnh lười. Tính lười của anh thuộc loại trầm trọng, cha truyền con nối. Thời nay gọi là genes. Có lẽ DNA của anh bạn trong nhiễm thể Y là loại truyền tử bố xuống con, đã xác định là anh phải lười chảng? Chỉ biết là anh bạn mới đẻ ra đã lười bú, lười ăn. Đi học cũng lười, ít khi chịu học hành gì cả. Nhưng bù lại, anh thông minh tuyệt đỉnh, bài vở chỉ liếc sơ là đã thuộc như cháo. Nên đâu cũng vào đó, anh bạn chẳng cần học vẫn lên lớp, thi đậu đều đều.

Anh bạn cũng giống bố, đẹp trai, trông dáng bảnh chọe. Con gái, đàn bà thấy anh là mê như điên đổ. Nhưng anh lười tán gái. Ai muốn tán anh thì cứ tán, bạn tôi chẳng tán ai cả. Vậy mà đào đâu mà nhiều đến thế! Gật đi không xuể. Bạn bè đứa nào cũng thềm nhò rã. Nhưng chỉ biết đứng dòm mà tức thảm! Cô nào mê anh thì cứ mê. Cô nào chán hay thấy không được đoái hoài thì cứ bỏ! Anh lười vẫn lười. Chẳng sao cả! Bạn bè ghen tức lắm. Anh không đứng ở cổng trường Trưng Vương, Gia Long, Lê Văn Duyệt ngày nào cả. Trời nắng quá, nóng như vậy, đứng đợi các em tan trường để tán thấy mệt quá! Chúng mày cứ đi tán gái đi. Tao nằm nhà đọc truyện chường khỏe hơn. Anh phán như vậy! Vậy mà vẫn đắt đào! Ông trời bất công thật!

Đời cứ thế mà trôi! Tôi không gặp lại anh bạn đã vài

chục năm. Rồi tình cờ có ngày gặp anh trên đất Hoa Kỳ này. Hỏi thăm anh. Anh bạn nói:

"Tao vẫn vậy thôi! Ngày xưa mẹ tao nuôi. Bây giờ vợ tao nuôi tao. Chẳng sao cả! Số tao nó như vậy mà!"

Hỏi kỹ hơn, hóa ra bạn tôi có số được đàn bà nuôi thật! Mẹ anh đã quen việc nuôi ông chồng từ ngày xưa, thấy con lười giống bố như hệt, nên lo liệu hết! Bà có người bạn làm mắt ở Phước Tinh, giàu nhờ nghề làm mắt. Có cô con gái nhan sắc trung bình, không đẹp không xấu. Nhưng giỏi giang, quán xuyến mọi chuyện. Mẹ anh bạn tôi ưng lắm nói với con: *"Con Liên nó được lắm con à! Nó giỏi như vậy, con lấy nó, nó sẽ làm hết mọi chuyện, lo liệu hết, con khỏi phải làm gì cả!"* Anh bạn gật gù, nghe lời mẹ ngay. Anh đâu cần vợ đẹp, càng đẹp lại càng phải bận tâm nhiều để phục vụ bà vợ! Anh chỉ cần khỏe thân thôi! Đã bảo anh bạn tôi mắc bệnh lười loại đại lãn. Lười mà còn thêm chữ đại đứng đằng trước, thì chuyện lấy vợ cũng lười nốt. Mọi chuyện có mẹ mình, thêm bà mẹ vợ và vợ tương lai lo liệu hết! Khỏe thật!

Mà vợ anh giỏi thật! Sang Mỹ, vợ anh làm business đúng là thần sâu quỷ khốc. Làm địa ốc, ở Cali, hốt bạc không xuể. Lại có cả chục căn nhà cho thuê, tiền mỗi tháng thu vào như nước. Lại mở làm chủ cả chục tiệm nails, toàn khu Mỹ trắng

sang trọng, ngồi không thu tiền mệt nghỉ! Mẹ anh bạn ngày xưa chọn vợ cho con quả có mắt tinh đời!

Bạn tôi cứ thế mà rong chơi, cả đời chẳng có một ngày nào phải làm việc, kiếm tiền vất vả. Tôi hỏi anh: *"Thế mà không chán à! Không làm gì cả thời buổi này ở xứ Mỹ cũng kỳ lắm! Ai hỏi mày làm gì thì mày nói làm sao?"*

Anh bạn cười, phán: *"Mày biết không! Tao nằm suy nghĩ mãi mới ra! Lười là một nghệ thuật sống, mày à! Lười mà che dấu được chuyện mình lười, lại được mọi người vẫn kích trọng, nể vì. Khó lắm! Mày biết tao làm sao không?"*

Thấy tôi lắc đầu, anh bạn giàng giải tiếp: *"Mày dốt như vậy, hèn gì phải cùi cùi làm việc đâu tắt mắt tôi, nuôi vợ nuôi con, vất vả như vậy mà cũng không xong! Tao lười nhưng có vợ nuôi giỏi như vậy. Nhưng phải nguy trang cho khéo. Tao làm sao à? Tao tuyên bố tao là nhà văn. Không phải nhà văn thường. Nhà văn lớn! Tao đang viết một cuốn sách dài cả ngàn trang. Loại vĩ đại như Tolstoi viết "War and peace", Dostoievski viết "Crime and punishment" hay Marcel*

Đại lẫn

Proust viết "À la recherche du temps perdu". Viết cả 10 năm hay 15 năm mới xong! Thế là tao đi đâu cũng xách một cái notepad với cây bút, nhà văn lớn không có dùng computer gõ lạch xạch, vẫn chỉ dùng bút viết mới ra tác phẩm lớn được. Tao nằm khểnh trên sân cỏ, nhìn trời mây nước, viết dăm ba chữ. Tao đi ra hồ cá, viết vài hàng. Mỗi năm tao nói với vợ đưa tao tiền đi du lịch các nước, Âu Châu, Nam Mỹ, Á Châu để lấy đề tài, cảm hứng. Chỉ có không về Việt Nam thôi! Vợ tao ghen lắm! Tao đi mấy xứ kia ôm đấm thì được. Nhưng về Việt Nam léng phéng là bà ấy cấm ngặt! Cũng không sao. Tao có cần đâu. Đấm Mỹ, Tây, Đức, Mẽ thiếu gì!

Mày biết không! Tao có viết lách gì đâu! Gạch gạch xóa xóa cho đầy notepad, rồi kiểm cuốn khác, tao chơi cả vài chục cái notepad, xếp đầy kho. Vợ tao đâu bao giờ để mắt đến. Chỉ biết chồng mình là nhà văn lớn, đang thai nghén một tác phẩm vĩ đại là được rồi!"

Tôi hỏi lại: "Thế đã mấy chục năm rồi. Ai hỏi sách mày xong chưa, in chưa, mày nói làm sao?"

Anh bạn cười: "Mày ngu thật! Ai hỏi, tao chỉ việc nói, sách viết gần xong rồi, nhưng chưa hài lòng nên xé bỏ, viết lại. Cũng được thêm 10 năm hay 15 năm nữa. Tao làm vậy cũng hai lần rồi! Nhà văn lớn, tác phẩm vĩ đại, nên viết xong rồi bỏ hết làm